

O třech prasátkách

O zvířátkách

Známa pohádka o třech hravých prasátkách – sourozencích –, která se rozhodla, že si každé z nich postaví vlastní domek u řeky. Dvěma prasátkům práce vůbec nevoněla a chtěla mít tento úkol co nejdříve za sebou. Jejich lenivosti však využil hladový vlk...

🕒 12 min

😊 3+

Byla jednou tři prasátka. Jmenovala se Ňuf, Buf a Puf. Ňuf byl ze všech nejstarší a **nejzkušenější**. Rodiče ho odmala vychovávali tak, aby dohlížel na svoje mladší bratry, kteří stále mysleli jen na bezstarostné **hry na louce**. Také Ňuf si samozřejmě rád hrával, ale občas už musel plnit i úkoly dospělých. Ňuf měl od narození kolem levého oka černou skvrnu. Buf s Pufem si ho občas kvůli tomu dobírali a ptali se ho, zda se nezapomněl ráno umýt, když má skvrnu kolem oka. To Ňufa vždy pořádně rozzlobilo, protože se každé ráno poctivě **umýval**, aby šel příkladem svým mladším bratrům.

Ňuf byl velmi moudrý a rád svoje bratry poučoval, ale těm se to ne vždy líbilo. Když se jim už nechtělo poslouchat poučky staršího bratra, začali se hlasitě chichotat a nožičkami ukazovali na Ňufův flíček. Skoro pokaždé se hned nato spustila pořádná honička, no a přesně o to Bufovi a Pufovi šlo. V běhu byli vždy rychlejší, protože Ňuf byl tak trochu těžkopádný, a když běžel, ozýval se **pořádný dupot**.

Prostřední bratr Buf byl malý nezbedník a rád vymýšlel nové hry a dobrodružství, ke kterým naváděl i nejmladšího Pufa. Často přemýšlel nad tím, zda se i on bude muset jednou stát dospělým, protože učení a povinnosti ho moc nebavily. Ani poslouchání staršího bratra a rodičů mu moc nešlo a ti se proto na něj často zlobili. Buf velmi dobře věděl, že dospělé je třeba vždy na slovo poslouchat, ale někdy ho nová dobrodružství tak zlákala, že zapomněl na všechny svoje povinnosti.

Nejmladší Puf nebyl v tomto o nic lepší. Nejraději celé dny polehával v trávě a při tom, jak se vyhříval na sluníčku, si **pískal svoji oblíbenou písničku**. Nejraději si hrál na schovávanou, ale tu měli bratři už dávno zakázanou, protože Puf se rád zatoulal až do lesa, kde téměř vždy číhal věčně hladový vlk. Často museli Pufa před vlkem zachraňovat, a tak jednoho dne rodiče zaveleli, že schovávače je konec.

Starý vlk byl pořádně vychytralý a neustále si dělal plány, jak jednoho dne všechna prasátka pochytná a uvaří si z nich chutný oběd. Vlk už dostal nejednu lekci od pastýře ze salaše, který mu pokaždé pořádně vyprášil kožich, když si dělal choutky na ovce v ohradě. Ty se vždy držely v salaši pohromadě, a když hrozilo nebezpečí, **bečely jako o život**, aby probudily pastýře.

Čas utíkal, Ňuf, Buf a Puf rostli jako z vody a brzy jim bylo v jejich příbytku těsno. Jednoho dne rodiče bratrům oznámili, že je nejvyšší čas osamostatnit se.

„Už jste všichni velcí a je načase, abyste si postavili svoje vlastní domy,“ řekl otec.

Nejstarší Ňuf souhlasně přikývl a dlouho neotálel. Všechno si dobře promyslel, připravil a rozplánoval. Přesně tak, jak ho to učili rodiče. Každá práce se musí dělat zodpovědně – to slyšel neustále. Rozhodl se proto, že si svůj dům postaví z cihel, i když tento způsob byl nejtěžší a trval ze všech nejdéle. Zanedlouho se už z louky ozývalo bušení a klepání **jako na opravdové stavbě**.

Mladším bratrům se však stavění vlastních domků velmi nezamlouvalo, protože to téměř s jistotou znamenalo konec všem hrám.

Mladší Buf se tedy rozhodl, že si postaví svůj **doměk ze dřeva**. V lese bylo dřeva dost, a tak si řekl, že takový domek mu bude určitě stačit a ani to nedá práci.

No a nejmladší Puf byl tak líný, že se rozhodl postavit si domek ze slámy. Nechtělo se mu nic plánovat a už vůbec nad něčím přemýšlet. Puf rychle posbíral slámu po okolí, **suché větve**, které našel u lesa opřel o sebe a na ně začal **ukládat slámu**. Tato práce šla velmi rychle a domek byl co nevidět téměř hotový.

Když Buf viděl, že Puf má svůj příbytek už hotový, zakřičel na něho: „Počkej na mě, Pufe. Já už jen dodělám dveře na svém domku a běžím hned za tebou. Půjďme si konečně spolu hrát.“ Buf rychle **zatloukl pár hřebíků**, které měly

držet dveře. Ty sice držely, ale byly celé nakřivo a při zavírání vydávaly pokaždé **strašné vrzání**.

Zatímco si Buf a Puf bezstarostně hráli na louce, nejstarší Ňuf ještě stále pracoval na svém zděném domě. Dva mladší bratři se mu chodili vysmívat a neustále ho provokovali, aby se s nimi šel nahánět.

„Na co ti je takový zděný dům?“ **dobíral si ho Buf**.

„Pojď si s námi raději hrát,“ **křičel na něj Puf**.

Ale Ňuf se nenechal odradit. Věděl, že chce mít pěkný zděný dům a byl ochotný na něm **tvrdě pracovat**.

Za pár dní už i nejstarší bratr dokončil svůj dům a všichni tři si společně hráli na louce. Netušili však, že je při hře **pozoruje hladový vlk**. Na salaš za ovce se už moc nehrnul, protože věděl, že ho tam čeká jen další lekce a také ho už bolely všechny nohy z toho, jak mu pastýř pokaždé pořádně vyprášil kožich. Borůvky se mu už omrzely, a tak si brousil zuby na něco pořádného. Jen se mu sliny sbíhaly, jak milá prasátka pozoroval. Vyšel z lesa a vydal se rovnou k nim. Prasátka se rychle **rozběhla do svých domků**. Nejmladší Puf vklouzl do svého slaměného přístřešku a vyčkával, co se bude dít. Co nevidět k jeho domu přiběhl vlk. Pořádně se nadechl a celou silou **foukl do slaměného domku**. V té chvíli z domku zůstaly jen větve opřené o sebe a všude kolem poletovala sláma.

„Mám tě, už mi neutečeš!“ **křičel vlk na nejmladší prasátko**.

Jenže Puf vzal nohy na ramena a **utíkal, co mu síly stačily**, za svým starším bratrem Bufem.

„Rychle, rychle, pospěš si!“ **povzbuzoval ho Buf**.

Puf to jen taktak stihl a oba bratři rychle zabouchli **dveře dřevěného domku**. Vlč chvilí pobíhal kolem domku a přemýšlel, jak se dostane dovnitř. V břichu mu vyhrávali muzikanti a už si představoval, jak si prasátka připravuje k obědu.

Pořádně se nadechl a celou silou **foukl do dřevěného domku**. Domek se však ani nepohnul.

Natěšená prasátka si vydechla a křičela na vlka: „Jdi pryč! Ani tak nás nedostaneš. Tento domek je pevný a nezřítí se. Můžeš foukat, jak chceš.“

Vtom si vlk všiml křivých dveří. Sotva držely na pantech a trčely z nich hřebíky, které lenivé prasátko pořádně nezatlouklo, protože spěchalo za svým bratrem, aby si mohli spolu hrát. Vlk se celou silou rozběhl a **bum**: dveře se ihned rozletěly na malé kousky.

„Mám vás. Už mi **neutečete!**“ křičel vlk.

Puf a Buf vzali nohy na ramena a utíkali za svým nejstarším **bratrem**.

„Pomóc, zachraň nás!“ křičeli. Ten je už vyhlížel z okna svého zděného domu.

„Rychle, pospěšte si!“ volal Ňuf.

Buf a Puf to stihli v poslední chvíli a bleskově za sebou **zabouchli dveře**. Vlk opět pobíhal kolem zděného domku a přemýšlel, jak se dostane dovnitř. Hladem už skoro ani neviděl. Pořádně se nadechl a celou silou foukl do domu **z cihel**. S domkem to však ani nehnulo.

Rozradostněná prasátka si společně vydechla a křičela na vlka: „Jdi pryč! Nemáš žádnou šanci se k nám dostat. Tento domek je odolný a nezřítí se. Můžeš foukat, jak chceš.“

Vlk přemýšlel, jak si teď poradí. Dveře domku pevně držely a nešlo s nimi hnout. Ale vlk se i tak rozběhl a celou silou **vrazil do dveří**. Bum!

„Au, au, to bolí,“ naříkal vlk.

Otřesený seděl na zemi a stále dumal, jak se do domku přece jen dostane. Vtom spatřil komín a s ním novou příležitost. „Komín přece nemají jak zavřít. Vylezu na střechu a komínem sklouznu přímo do domu,“ uvažoval vlk a už šplhal na střechu.

Když prasátka viděla, co vlk dělá, začala se strachovat: „Co budeme dělat? Vlk vzlouzne dolů komínem a všechny nás pochyťá.“

Ale Ňuf se hned vzpamatoval. Rychle naložil do pece dřevo a **pořádně zatopil**. Vlk byl už téměř celý v komíně, a když se začal valit z pece hustý černý dým, nemohl ani dovnitř, ani ven, protože se zasekl.

„Pomóc, pomóc!“ křičel jako o život.

Za malou chvíli se **ozvala rána jako z děla**. Vlk vyletěl jako dělová koule a přistál až v borůvkových keřících v nedalekém lese. Natěšená prasátka si už nyní mohla opravdu vydechnout. Společně oslavovala, že se jim podařilo ubránit se před hladovým vlkem.

„Tak, a teď si i vy dva postavíte pořádné zděné domy!“ zavelelo nejstarší prasátko.

Puf a Buf už beze všeho **souhlasili**. Na vlastní kůži se přesvědčili, že rychlá a nekvalitní práce se nevyplácí. Na dovádění na louce a nahánění bude vždycky dostatek času. Ale nejdřív je třeba splnit svoje povinnosti a teprve potom si hrát.